

ரஸ்புடன்

காட்சி—ஒன்று

இடம்: ரஷ்ய அரச மாளிகையின் மகளிர் இல்லம்.

நேரம்: மாலை.

கதையுறுப்பினர்: ரஸ்புடன், அரசி அலக்சாண்ட்ரா, தோழி.

நிலைமை: குழந்தையைத் தொட்டிலில் இட்டு ஆட்டிக்கொண்டிருக்கின்றாள் தோழி. சோபாவில் வீற்றிருக்கின்றாள் ரஸ்புடன். அவன் காலடியில் உட்கார்ந்திருக்கின்றாள் அரசி அலக்சாண்ட்ரா.

ரஸ்புடன்: எல்லாம் தண்ணில்தான் முடியும் என்று எண்ணி இறுமாப்படைகிறாள். ஏதுங்கெட்ட மனிதன்.

ஆண் குழந்தை இல்லையே என்று அல்லல் அடைந்திருந்த உனக்கு, இந்த ஆண் குழந்தையை அரசனால் தர முடிந்ததா?

அலக்சாண்ட்ரார்: ஆம் உங்கள் அருள்தான் வேண்டியதிருந்தது. நீங்கள் ஒரு மகான்.

ரஸ்புடன்: மகான் மட்டுமல்ல! தோகையே உன் காதைத் தரய்மைப் படுத்திக் கொண்டு கேள். நான்தான் ஆண்டவன்! ஆண்டவன்தான் நான்!

அலக்சாண்ட்ரா: (வியப்புறுகின்றாள்.) அப்போதே நினைத்தேன் சுவாமி! அரண்மனையில் இதுவரைக்கும் தாங்கள் செய்துள்ள அற்புதங்கள் ஆண்டவனுக்குத்தான் வரும். வேறு யாருக்கு வரும்?

(இதே நேரத்தில் செல்வி ஒருத்தி வருகின்றாள்.)

அலக்சாண்ட்ரா: சுவாமி இவள்தான் அந்தப் பிரபுவின் தங்கை.

ரஸ்புடின்: நம் ஆசைப் பணிவிடைக்குக் கூசமாட்டாளே? கூச மாட்டாள் என்றே நம்புகின்றேன்.

அலக்சாண்ட்ரா: கருத்துள்ளவள்!

ரஸ்புடின்: கருத்திருந்து பயனில்லை. கைப்படாத கட்டித்தயிர் தானே?

அலக்சாண்ட்ரா: நான் சொல்ல வேண்டுமா தங்கள் ஞான திருஷ்டி இருக்கையில்?

ரஸ்புடின்: (அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு)

வண்டு மொய்க்காத புதுப்பூ! ஆம்! மற்றவர் குடி புகாத மணிமண்டபம்! கொண்டு உண்ணும் அமுதக் கவிதையின் முதற் பதிப்பு!

அவள் முத்துச் சிரிப்பை மறைத்தாலும் முகத்தில் தெரிகின்றதே அவள் மோகத்தின் கொதிப்பு!

என்னடி கண்ணே நாணிக்கொண்டு நிற்கின்றாய்; மாணிக்கப் பதுமைபோல்! வா! ஆண்டவனிடம் வா! கூண்டோடு கைலாசம் போகலாம் வா!

(அவளை இழுத்துத் தன் அண்டையில் இருத்தி அவள் தோளில் சாய்கின்றான்)

அவள்: வெட்கமாக இருக்கு! (விலக முயல்கிறாள்)

ரஸ்புடின்: விளக்கின் முன் இருள் விலகத்தான் வேண்டும் அன்பைப் பெருக்கிவிடு. அதை என் ஆசையில் உருக்கி விடு; வா, உம் வா!

(அதே நேரத்தில் அரசன் வருகின்றான். அவனைக் கண்டு அவள் விலக முயலுகிறாள்.)

அரசன்: (சிரித்து) நான் வந்து விட்டேன் என்று நாணப்படுகின்றாய். ஆண்டவனை மனிதன் என்று எண்ணுகின்றாய்.

ரஸ்புடின்: தோகை மயிலே, உன்னை நான் தொட்டணைப்பது. போல் தோன்றும் உனக்கு; ஆயினும் அது தொட்டணைப் பதல்ல. ஓர் ஆடவனிடம் சிற்றின்பம் அநுபவிப்பது போலிருக்கும் உனக்கு. ஆயினும் அது சிற்றின்பம் அல்ல. ஏன் என்றால் நான் மனிதனல்லேன்.

(அவள் மீண்டும் தானே விரும்பி அவன் மடியில் உட்காருகின்றாள் இதற்குள் சிஷ்யன் வருகின்றான்.)

ரஸ்புடின்: என்னடா சிஷ்யா!

சிஷ்யன்: சுவாமி புதுப்பழம் புசிக்கும் வேளை...

ரஸ்புடின்: சும்மா வாடா சொல்லு;

சிஷ்யன்: சொல்றது என்னுங்க! வர்றாங்க!

ரஸ்புடின்: யார்?

சிஷ்யன்: அதாங்க! உங்க பஞ்சணையில் ஆடும் பச்சை மயில்கள்!

(பல பெண்கள் ஆடி வந்து ரஸ்புடின் காலடியில் முழந்தாளிடுகின்றார்கள். அவன் கன்னத்தில் முத்தமிடுகின்றான். ஆடல் தொடங்குகின்றது, ஒருத்தி ஆட்டத்தின் நடுவிலேயே ரஸ்புடனைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றாள். அவன் தலையணையால் அவள் மார்பில் அடிக்கின்றான். விழுந்த தலை

யணையை எடுத்து ரஸ்புடன் மேல் அவள் வீசுகின்றாள். ஒருத்தி ரஸ்புடன் மேல் விழுகின்றாள். அவளை ரஸ்புடன் தூக்கித் தள்ளி விடுகின்றான். மற்றொருத்தியின் கண்ணத்தைக் கிள்ளி முத்தமிடுகின்றான். அதே நேரம் புதுப் பழமும் ஆடத் தொடங்கி விடுகின்றான்.)

ரஸ்புடன்: அடி என் அச்சப் பதுமையே ஆடு.

(அவளுடன் ரஸ்புடனும் ஆடுகின்றான்.

ஆடலின் முடிவில் ரஸ்புடன் தன் சீடனிடம் வருகின்றான்.)

சிஷ்யன்: திருப்திதானே!

ரஸ்புடன்: பேரின்பக் கொடுமுடி! இங்கே வாடா. அந்தப் பச்சை ரவிக்கைக்காரி அண்ணனுக்குப் படைத்தலைவன் வேலை கொடு. அவன் என் மச்சானில்லையா.

சிஷ்யன்: ஊதாப் பாவாடை மகன்?

ரஸ்புடன்: உதவிப் படைத்தலைவன். இன்னும் என் இனத்தார் எல்லாரையும் பெரிய பெரிய அலுவலில் போடு. பிற்பாடு மக்களின் எழுச்சியை அடக்க அது நல்ல ஏற்பாடு! மேலும் அவரிகட்கெல்லாம் ஏற்பாடு செய் சாப்பாடு! அது மட்டுமல்ல. அவரிகட்கு இப்போதே கொடு தலைக்கு ஒரு லட்சம் விழுக்காடு.

(சிஷ்யன் அரசனைப் பார்க்கிறான்.)

ரஸ்புடன்: யாரைப் பார்க்கின்றாய் சிஷ்யா? என்னுடையது ரஷ்யா. அள்ளி வீச பொதுப்பணத்தை!

சிஷ்யன்: நல்லதுங்க.

(அரசி அரசன் பிரிகின்றார்கள்.)

ரஸ்புடன்: (பிரியும் புதுப் பழத்தை நோக்கி) போகின்றாயா? இப்போது நாம் நடத்தியது, இனி நாம் நடத்த இருக்கும்

பக்தி நாடகங்களின் ஆரம்ப ஒத்திகை. வந்து போய்க் கொண்டிரு! வளர்ந்து கொண்டே போகும் சுவை! போய் வாடி!

காட்சி—இரண்டு

இடம்: அரண்மனையில் ஒருபுறம்.

காலம்: காலை.

உறுப்பினர்: ரஸ்புடின், சீடன்.

நிலைமை: (குரல் ஒன்று கேட்கின்றது. உற்றுக் கேட்கின்றாரீர்கள் ரஸ்புடினும் சீடனும்)

குரல்: “இருட்டறையில் உள்ளதடா உலகம்.”

ரஸ்புடின்: புரட்சிப் புயல் வீசுகின்றதோ.

சில்யன்: அவர்கள்தாம் சாமி.

ரஸ்புடின்! கேளடா அவர்கள் சொல்லுவதை. உலகம் இருட்டறையில் உள்ளதாம். இவர்கள் வெளிச்சத்தை உண்டாக்குகின்றாரீகளாம் மடப்பயல்கள்.

குரல்: “சாதி இருக்கின்ற தென்பானும் இருக்கின்றனே”

ரஸ்புடின்: ஏனடா கேள்! நூல் என்று ஒன்று இருக்கும் வரைக்கும் மேல் என்றும் கீழ் என்றும் இருக்குமா இருக்காதா? சாதி வேண்டாமாம் காலாடிப் பசங்க.

குரல்: “மருட்டுகின்ற மதத் தலைவன் வாழ்கின்றனே.”

ரஸ்புடின்! என் காலடியில் வீழ்கின்றாரீர்கள். ரஸ்புடின் வாழ்கின்றான்.

குரல்: “வாயடியும் கையடியும் மறைவ தெந்நாள்.”

ரஸ்புடின்: வாய்ப் பந்தல் போடும் வழக்கம் என்னிடமில்லை! எல்லாம் செயலில் காட்டியிருக்கிறேன். மக்கள் அறிவை வடிகட்டி விட்டுத்தான் உட்கார்ந்திருக்கிறேன்.

குரல்: “சுருட்டுகின்றாரீ தம் கையில் கிடைத்தவற்றை.”

ரஸ்புடின்: நானா சுருட்டுகின்றேன். சுருட்டிக் கொண்டு வந்து என் காலடியில் வைக்கிறார்கள். அதை நான் எடுத்து வைத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

குரல்: “சொத்தெல்லாம் தமக்கென்று சொல்வாரீ தம்மை வெருட்டுவது பகுத்தறிவிலே!”

ரஸ்புடின்: ஆமாம் பகுத்தறிவை அப்படியே பச்சுப் பச்சென்று மக்களிடம் விட்டு வைத்திருக்கிறானா ரஸ்புடின்? அரசியல் அதிகாரமும் மதவெறிப் பிரச்சாரமும் சேர்ந்தால் பகுத்தறிவுக்கு ரஷ்யாவில் என்ன ஜோலி? மக்களின் மேல்மாடி காலி! இல்லையடா?

சிஷ்யன்: ஆமாங்க.

குரல்: “மருட்டுகின்ற மதத்தலைவன் வாழ்கின்றானே.”

ரஸ்புடின்: நான் அழிந்து போக வேண்டுமாம்!

சிஷ்யன்: இவர்கள் இப்படிக் கூத்தடிக்கிறார்கள். சும்மா இருக்கலாமா சுவாமி?

ரஸ்புடின்: இப்போது நான் சும்மாவாடா இருந்தேன்.

சிஷ்யன்: அவர்களின் புரட்சியில் ஒரு விரு விருப்புத் தோன்று கிறது. நம் கட்சியில்?

ரஸ்புடின்: அஞ்சுகின்றாய் புரோகிதக் குஞ்சு ரஸ்புடின்தான் ஆண்டவன். ஆண்டவன்தான் ரஸ்புடின்! மதம் என்னுடையது. நான் மத கர்த்தா என்பதை மறந்து விடுகின்றாய். சிஷ்யா மதம் என்றால் என்ன? அதன் உள்ளே இருப்பவை எவை? கோயில் என்னிடம் சாராயக் குடம் ஒரு பக்கம்.

குருக்கள் என்னும் வெறுக்காத அபின் கூட்டு ஒரு பக்கம்! சாதியின் பணக்காரன் முன்னாடி. தாழ்சாதி ஓர் அன்னாடி என்று சொல்லும் கறுப்புக் கண்ணாடி ஒரு பக்கம்.

என் கையில் சராசரம் அடக்கம் என்றால் நம்பிக்கை கொள்ளச் செய்யும். அவதாரம், மகத்துவம், மந்திரம் என்னும் கஞ்சா மாத்திரை ஒரு பக்கம். ஆகிய மதமான பலசரக்கு மண்டிக்கு மண்டியிடாத மனிதனை ரஷ்யாவில் நீ எங்கேனும் கண்டதுண்டா? என் கைவரிசையைப் பார்த்து வருகின்றாயே, நாயே.

சிஷ்யன்: நேற்று அந்தப் புரட்சித் தலைவன் பேசிய பேச்சுத் தெரியுமா உங்களுக்கு?

ரஸ்புடின்: எனக்காடா தெரியாது?

(லெனின் போலப் பேசுகின்றான்.)

தோழர்களே!

“சார் சக்கரவர்த்தியையும் தையல் அலக்சாண்ட்ரா வையும் ஆட்டிப் படைக்கின்றான் அந்த ரஸ்புடின்!

இயற்கை முறையில் பகுத்தறிவென்பதோர் இருப்புப் பாதையில் ஓடிக்கொண்டிருந்த ரஷ்ய மக்களின் வாழ்வு என்னும் வண்டித் தொடரை மதம் என்பதோர் வெடி குண்டால் சுக்கு நூறுக்கி, அவர்களைப் பக்தி என்பதோர் படுபாதாளத்தில் வீழ்த்தி, அவர்களின் சொத்து, சுதந்தரம், மானம், மரியாதை, ஆகிய பாறிகுடத்தைத் தன்காமக் களியாட்டம் என்னும் கடும் பாவத்தில் சாய்த்துக் கொண்ட அந்த ரஸ்புடினால் அதிகரித்த தொகை தொகையாய்ச் செல்வமெல்லாம் அடுக்கடுக்காய்ச் சில ரிடம்போய் ஏறிக்கொண்டு சதிராடும் தேவடியாள்போல் ஆடிற்று. தரித்திரரோ புழுப்போலத் துடிக்கின்றார்கள்,

பட்டினி என்று பதறும் பாட்டாளி மக்களின் கூப்பா டெல்லாம் பரமண்டலம் நோக்கிய உரைமண்டலமாகி ஒழிந்தது. மக்களின் ஏக்கமோ அவர்களை மரணத் தூக்கத் துக்கு அழைக்கின்றது.

இந்த இரங்கத்தக்க ஒவ்வோர் அசைவுக்கும் ரஸ்புடின் காரணம்.

மக்களின் மருண்ட பார்வையிலும் இருண்ட கண்களிலும் வற்றிய கன்னங்களிலும் அந்த ரஸ்புடனின் வஞ்சகச் சூழ்ச்சிகளே காட்சியளிக்கின்றன.

மக்களை மத ஓடத்தில் சேர்த்தான். பலி பீடத்தில் சாய்த்தான்.

வாழ முடியாமல் இங்கு வந்தேறிய ஒரு கோழை கொடிய குள்ளநரி, மதாச்சாரியானான்; தன் வருணாச்சாரம் பரப்பினான். அது மட்டுமா?

மக்களின் ஓட்டிய வயிற்றைக் காட்டிவிட்ட மூச்சைக் கேட்டால் சுட்டுத்தள்ள வேண்டும் என்பதற்காக முறிக்கப்பட்ட தன் இனத்தாரையெல்லாம் பொறுப்புள்ள அலுவலில் புகுத்தினான்." என்று கூறுகிறான் புரட்சித் தலைவன்.

சிஷ்யன் : பகைவன் பத்தும் சொல்லுவான். அது கிடக்கட்டும். நம்ப கட்சியிலுள்ள பிரபுக்களே நம்மை எதுக்கு ருங்க தெரியிலியே ஓங்களுக்கு.

ரஸ்புடன் : மடப்பயலே எனக்கா தெரியாது.

(பிரபுக்கள் தலைவன்போல் பேசுகின்றான்.)

“புரட்சிக்காரர் கை வலுத்துவிட்டது. புடலங்காயாகிவிட்டது அரசர் கை! அவர்கள் மிஞ்சுகிறார்கள். இவன் அஞ்சுகிறான்.

இந்த நிலை ஏன்? யாரால்? பழம் படை வீரர்களும், கிழங்கு போன்ற இளைஞர்களும், பாடுபடும் பாட்டாளி உலகமும், ஏடு எழுதும் எழுத்தாளர் உலகமும், போன உரிமையை மீட்கத் துடிக்கும் புலிக் கூட்டமும் புரட்சிக்காரர் பக்கம்.

ஏன் இந்த நிலை? யாரால்? அந்த முடிச்சி மாறி அல்லவா காரணம்! இனியாகிலும் நாம் படிச்ச மாதிரி நடந்துகொள்ள வேண்டாமா? இன்றைக்கே இப்போதே

நாம் செய்ய வேண்டியது ஒன்று. அதுதான் ரஸ்புடனை ஒழிப்பது.”

இதுதான் அவனின் பேச்சின் சாரம்.

சிஷ்யன் : தெரிந்துதானே இருக்கிறது உங்களுக்கும்? செத்து போகத்தான் நெனைக்கிறீங்களா அவுங்க கையாலேயே.

ரஸ்புடன் : அதிலும் நாடா செத்துப்போக நினைக்கிறவன்.

எம் பெருமான் எம்பெருமான் என்று என்னை இழுக்கும் ஏந்திழையார் எத்தனை பேர்? மகான் மகான் என்று என்னை மடக்கும் மாடப்புறாக்கள் எத்தனை பேர்? குருவே குருவே என்று என்னிடம் கொஞ்ச வரும் அஞ்சு கங்கள் எத்தனை பேர்?—இந்த, பஜனை கோஷ்டியைப் பிரிந்து பல்லக்கில் போக நினைப்பேனா?

(இதற்குள் ஓர் ஆள் அஞ்சல் கொண்டுவந்து கொடுக்க, அதை வாங்கிக் கொள்ளுகிறான் ரஸ்புடன்)

இதைப் படி!

சிஷ்யன் : ஏன் தங்களுக்கு?

ரஸ்புடன் : உம் (உதட்டைப் பிதுக்குதல்)

சிஷ்யன் : நீங்க படிக்காதது வியப்புங்க.

ரஸ்புடன் : நீ படித்திருப்பதுதான் வியப்பு சார் ஆட்சியில்! படிடா.

சிஷ்யன் : (படிக்கிறான்)

அடிகளுக்கு, போவ்.

வணக்கம்!

ரஸ்புடன் : அடடா போவ் பிரபுவா? அப்புறம்?

சிஷ்யன் : இருந்து, என் சீமாட்டியுடன் விருந்து சாப்பிட்டுப் போக வேண்டும்.

ரஸ்புடன் : மகிழ்ச்சி! போகத்தான் வேண்டும். வண்டியைப் போடச் சொல்லு.

சிஷ்யன் : அவன் அயோக்கியன் சாமி.

ரஸ்புஷன் : நான்?

சிஷ்யன் : அவன் வீட்டுக்குப் போகவே கூடாது.

ரஸ்புஷன் : நான் போகாவிட்டால் "நான் வருவேன்" என்று கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் அந்தக் கறிகண்டு கிடைக்குமாடா?

சிஷ்யன் : அவன் கொலைகாரன்.

ரஸ்புஷன் : நான்?

சிஷ்யன் : வஞ்சகன் வீட்டில் கால் வைக்கலாமா நீங்கள்?

ரஸ்புஷன் : அந்த வானம்பாடியை இழக்கலாமாடா நான்?

சிஷ்யன் : அவனை சேதி உங்களுக்குத் தெரியாதுங்க.

ரஸ்புஷன் : என் சேதி தெரியுமாடா உனக்கு?

பகலில் தூண்டில் முள்ளை நெருடியும் இருட்டில் போனால் திருடியும் மனைவி மக்களைக் காப்பாற்ற முடியாமல் அவர்கள் வாடிய முகம் காணப் பிடியாமல் ஊரை ஏமாற்ற ஒரு வழி தேடிச் சாராயக் கடையில் சம்பாதித்ததுதான் இந்தப் பொய்த் தாடி (தாடியைக் கையால் எடுத்துக் காட்டிப் பழையபடி முகத்தில் பொருத்திக் கொள்ளுகின்றான்.)

சந்நியாசி என்றும் சாதாரண மக்களைக் கண்டால் உபதேசி என்றும், மடையர்களிடம்போய் உபவாசி என்றும் உள்ளாரிடத்தில் பரதேசி என்றும், ஏமாந்த பெண்களிடம் சுகவாசி என்றும் பேசிப் பொய்யையும் புனை சுருட்டையும் அள்ளி வீசி, மெள்ள மெள்ள மதவலையில் அரண்மனையைப் பிடித்துப் போட்டு அடித்தேன் அதிர்ஷ்டச் சீட்டு.

மட்டமென்றும் உயர்வென்றும் தாழ்ந்த வர்க்கமென்றும் சொர்க்கமென்றும் வாய்ப்பந்தல் போடும்

மதவெறியை நாட்டில் எழுப்பினேன்; சட்ட திட்டத்தை குழப்பினேன்; மக்களின் தன்மானத்தை மழுப்பினேன்.

அறிவைக் கெடுத்தேன். படைப்பலம் என்ன செய்யும். மக்கள் முட்டாள்களாயிருக்கு மட்டும் என் அதிகாரம் செல்லும்.

நீதான் பார்க்கின்றாயே என் மார்பிற் புதையாத மங்கையர் ஏது? ஊர் திருடிப் பயல் என்றாலும் சார் ஆட்சியில் நான் ஓர் சாது.

என்னையும் வணங்கினான் போவ்! தன் மனைவியைத் தரவும் இணங்கினான் என்றால் போகாதிருக்கலாமாடா புளிக்கட்டு வண்டி நிற்கின்ற தல்லவா!

(போகின்றான் ரஸ்புடன்.)

காட்சி—மூன்று

இடம் : அரண்மனைக்குச் சிறிது தொலைவில் உள்ள புதிய மாளிகை.

நேரம் : மாலை.

உறுப்பினர் : ஸ்டீபானோபி, ரஸ்புடன், இளவரசன் மற்றும் பலர்.

நிலைமை : ரஸ்புடன் வருகின்றான். ஸ்டீபானோபி வரவேற்கின்றான்.

ஸ்டீபானோபி : வர வேண்டும் பிதாவே, (மணியடிக்கிறது.)
தொலைபேச்சுக் குழல் அழைக்கிறது.

ரஸ்புடன் : என்னையா?

ஸ்டீபானோபி : கேட்டுச் சொல்லுகின்றேன் பிதாவே.

(குழலைக் காதில் வைத்துக் கேட்டுவிட்டு)

நங்கை இன்னும் வரவில்லை. ஆனால் வந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்று இளவரசர் கூறுகின்றார் பிதாவே.

ரஸ்புடன் : போவ் பிரபு மனைவிதானே? அவளைக் காண நான் மிக்க ஆவலாயிருக்கிறேன் என்று பதில் சொல்லும்.

(அதைக் குழுவில் ஸ்டீபானோஃப் கூறுகிறான். கூறி விட்டு, ரஸ்புடனைக் கூடத்தின் ஒரு மூலையில் இட்டிருந்த பெரிய மேசையை நோக்கி அழைத்து கொண்டு போகின்றான். போய்க், கண்ணாடிக் குவளையில் நஞ்சு கலந்த சாராயத்தை ஊற்றிக் கொடுக்க ரஸ்புடன் அதைக் குடிக்கிறான். இதை அடுத்த அறையில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் மற்றவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.)

ஒருவன் : என்னடா இது? ரஸ்புடன் அதைக் குடித்தவுடன் திடீரென்று கீழே விழுந்து செத்துப் போவான் என்று நினைத்தோமே.

மற்றொருவன் : அவனிடம் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறதப்பா.

வேறொருவன் : பகைவர் மாளிகைக்குப் போகும்போது, எவரும் நஞ்சை எதிர்க்கும் மருந்தை உண்டுவிட்டுத் தானே போவார்கள்.

(இதே நேரம் ரஸ்புடன் நடந்து சென்று மற்றொரு புறத்திலிருந்த தங்கச் சிலுவையை எடுத்துக் கையில்வைத்து அதன் அழகைச் சுவைக்கின்றான்)

ரஸ்புடன் : சிறிது மயக்கமாய் இருக்கிறது.

(மற்றவர்கள் அவன் நிலையை நோக்கிய வண்ணம் இருக்கின்றார்கள்.)

ரஸ்புடன் : இப்போது மயக்கம் இல்லை. (என்று ஒரு பிஸ்கட்டை எடுத்துக் கடிக்கிறான்.)

ஸ்டீபானோஃப் : அப்படியா?

தன் துப்பாக்கியை எடுத்துக் குறி வைத்து ரஸ்புடனை கையின் கீழே சுட்டான். ரஸ்புடன் குப்புற விழுந்தான்.

குரல். க. : ஞானி இறந்தான்!

குரல். ௨ : அயோக்கியனிடமிருந்து ரஷ்யா மீட்சியடைந்தது. மற்றவர்கள் தாம் பெற்ற வெற்றிக்காகச் சாராயம் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஓர் ஓசை கேட்டது. அனைவரும் கதவைத் திறந்து பார்த்தனர்.

ரஸ்புடின் : (நகர்ந்து கொண்டே)

நீங்கள் என்னைக் கொல்ல முயன்று பார்த்தீர்கள். நான் உயிரோடிருப்பேன். கடவுள் எனக்காக உங்களைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவார்.

(அனைவரும் நடுங்குகின்றார்கள். ஆனால், துப்பாக்கி யுடன் ஸ்டிரோனோவ் மட்டும் ரஸ்புடனைத் தொடர்ந்து போய், அவன் மண்டைமேல் பன்முறையாகக் குண்டுகளை செலுத்துகிறான்.)

இளவரசன் : ஊர்ப்புறத்தில் இருக்கும் பனிப் பாறையின் நடுவில் பிணத்தை எறிந்து வர ஏற்பாடு செய்க.

வாழ்ந்தது ரஷ்யா.

முற்றும்